

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž-953/1993-3

na Mars
[Signature]

27. 04.
K-16 95
92-194)

09. 05. 1995.

P R E S U D A
U IME REPUBLIKE HRVATSKE!

KT-42/92

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu, u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Ante Potrebice kao predsjednika vijeća, te Milana Gudelja, Branka mr. Zmajevića, Neve Šibl i Vesne Vrbetić, kao članova vijeća i savjetnika Vinja Ileana kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. Đure Dragičevića i dr. radi kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, odlučujući o žalbi optuženika, podnesenoj po branitelju Stjepanu Nikšiću, odvjetniku iz Gospića, podnesenu protiv presude Okružnog suda u Gospiću od 23. rujna 1993. broj K-16/92-13, u sjednici održanoj 8. ožujka 1995., saslušavši zamjenika državnog odvjetnika Republike Hrvatske Baldu Papca

p r e s u d i o j e:

Odbija se žalba branitelja opt. Đure Dragičevića, Ivana Gnjatovića i Petra Stojanova kao neosnovana, te se potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom oglašeni su krivim opt. Đuro Dragičević, Ivan Gnjatović i Petar Stojanov zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, te su na temelju navedenog zakonskog propisa opt. Dragičević Đuro i opt. Gnjatović Ivan osuđeni na kazne zatvora u trajanju od po dvadeset godina svaki, a opt. Stojanov Petar na kaznu zatvora u trajanju od petnaest godina.

Protiv te presude podnio je žalbu branitelj optuženika Stjepan Nikšić, odvjetnik iz Gospića, zbog odluke o kazni i predložio da se pobijana presuda preinači na način da se optuženicima izrekne blaža kazna.

Državni odvjetnik Republike Hrvatske je predložio da se žalba temeljem čl. 374. ZKP odbije kao neosnovana i potvrdi presuda suda prvog stupnja.

Žalba nije osnovana.

Protivno žalbenim navodima, analizirajući obrazloženje pobijane presude u odnosu na izrečene kazne zatvora, zaključak je Vrhovnog suda da je sud prvog stupnja određeno

utvrdio sve činjenice i okolnosti o kojima ovisi u smislu čl. 37. OKZRH izbor i odmjeravanje kaznene sankcije, te je naveo valjane razloge o odlučnim činjenicama kojima se rukovodio kod donošenja odluke.

Pri izboru kaznene sankcije koju je u ovom slučaju bilo potrebno primjeniti, vodio je sud prvog stupnja računa o svim okolnostima učinjenog djela i načina postupanja optuženika, te stupnja njihove kaznene odgovornosti i društvene opasnosti djela i optuženika kao izvršitelja s obzirom na visoki stupanj povrede zaštićenog dobra.

Naime, optuženici su svojim postupanjem prekršili međunarodno pravo za vrijeme oružanih sukoba jer su naredili napade na naselja, što je imalo za posljedicu smrt većeg broja osoba i narušavanje zdravlja ljudi, te uništenje imovine velikih razmjera. Ovakovo postupanje nije bilo opravdano vojnim potrebama, jer se radilo o napadima na civilne objekte u kojima su bili stari ljudi, djeca i žene, pa je sud prvog stupnja takvo postupanje ispravno ocjenivši kao krajnju bezobzirno, optuženicima izreka primjerene kazne zatvora adekvatne težini djela i stupnju njihove kaznene odgovornosti.

Sud je u dovoljnoj mjeri, suprotno navodima žalbe, respektirao trećeoptuženom Petru Stojanovu kao olakotno okolnost, da je izvršavao naredbu više komande kao sudionik pripremljene političke akcije, dok nema opravdanja za prvo i drugooptuženike da bi bili samo izvršitelji viših komandi, kako se to želi prikazati u žalbi, jer je opt. Đuro Dragičević, kao zapovjednik objekata bivše JA izravno naređivao napada, a opt. Ivan Gnjatović, što je utvrđeno tijekom kaznenog postupka, domaći čovjek koji je poznavao teren, davao sve potrebne informacije o ljudima s tog područja.

Prema ocjeni Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao suda drugog stupnja, s obzirom na sve okolnosti ovog slučaja, optuženicima nisu izrečene prestroge kaznene sankcije, već naprotiv kazne zatvora u trajanju od dvadeset godina odnosno petnaest godina na koje su osuđeni optuženici, ukazuju se primjerenima težini kaznenih djela i visokom stupnju kaznene odgovornosti optuženika kao i potrebnim da se u konkretnom slučaju realiziraju zakonom predviđene svrhe kažnjavanja, posebice što generalna prevencija nameće dužnost sudu suzbijanje ovakovih i sličnih ponašanja a radi zaštite čovječnosti i međunarodnog prava.

Kako žalba nije osnovana, a ispitivanjem presude suda prvog stupnja po službenoj dužnosti u smislu čl. 366. st. 1. ZKP, nisu nađene bitne povrede odredaba kaznenog postupka niti povrede kaznenog zakona na štetu optuženika, valjalo je žalbu odbiti i presuditi kao u izreci.

U Zagrebu, 8. ožujka 1995.

Zapisničar:
Ileana Vinja, v.r.

Predsjednik vijeća:
Ante Potrebica, v.r.

Suglasnost ovog prijepisa s izvornikom ovjerava
Viši administrativni referent

(Štefica Klepac) y